

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobců: a) Reklamní servis RS, společnost s ručením omezeným**, se sídlem Svaté Anežky České 28, 530 02 Pardubice, IČ: 49287541, **zastoupen Mgr. Martinem Keřtem, advokátem**, se sídlem Sladkovského 2059, 530 02 Pardubice, **b) TULIPÁN reklama a propagace s. r. o.**, se sídlem Hronovická 498, 530 02 Pardubice, IČ: 25948504, **zastoupen JUDr. Arnoštem Urbanem, advokátem**, se sídlem Československé armády 300, 500 03 Hradec Králové, **za účasti Synthesia, a. s.**, se sídlem Semtín 103, 532 17 Pardubice, IČ: 60108916, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **za účasti Synthesia, a.s.**, se sídlem Semtín 103, 532 17 Pardubice, IČ: 60108916, **o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2012, č. j. KrÚ – 18459/44/2012/OMSŘ/Dr,**

t a k t o :

- I. Žaloba žalobce a) s e z a m í t á .**
- II. Žaloba žalobce b) s e z a m í t á .**
- III. Žalobce a) a b) n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2012, č. j. KrÚ – 18459/44/2012/OMSŘ/Dr, žalovaný zamítl odvolání žalobce a) a žalobce b) proti usnesení Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“ nebo též „stavební úřad“) ze dne 31. 1. 2012, č. j. MmP 7033/2012, a toto usnesení potvrdil.

Citovaným usnesením magistrát zrušil podle § 97 odst. 3 s odkazem na § 98 a § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), část územního souhlasu č. j. MmP 26924/2009 vydaného žalobci b) dne 21. 5. 2009 podle § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a to v části týkající se 1 ks stavby pro reklamu umístěné nejbliže ke společné hranici pozemku parc. č. 70/30 v k. ú. Ohrazenice s pozemkem parc. č. 222/1 v k. ú. Ohrazenice.

Oba žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhali jeho zrušení, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a náhrady nákladů soudního řízení.

Žalobce a) označil napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné s tím, že vychází z nikoliv řádně a spolehlivě zjištěného skutkového stavu a řízení, které předcházelo jeho vydání, nerespektovalo základní zásady správního řízení a příslušná ustanovení správního řádu. Tyto své obecné námitky konkretizoval v následujících žalobních bodech:

1. Bylo namístě zrušit celé opatření, jímž byl vydán souhlas s umístěním 3 ks stavby pro reklamu – reklamních panelů, a to ze stejných důvodů, pro něž byla zrušena pouze část tohoto souhlasu, i z důvodů dalších:

- Není dodržena podmínka maximální vzdálenosti 180 m od hranic pozemků parc. č. 70/30 a 222/1 z územního souhlasu. Z kopie ortofotomapy a katastrální mapy je zřejmé, že celková vzdálenost od hranic uvedených pozemků je 210 m (měřeno digitálně v ortofotomapách), resp. 211 m (měřeno pásmem v terénu, 57 m + 56 m + 98 m). Žalobce b) jako stavebník si přitom byl dobře vědom toho, že realizací stavby reklamních panelů vznikne kolizní situace se stavbami pro reklamu žalobce a) na pozemku parc. č. 222/1, kdy stavba zakryla a znemožnila plnění účelu staveb žalobce a).
- Územní souhlas byl vydán v rozporu s ust. § 96 stavebního zákona, neboť pozemek parc. č. 70/30 se nachází v nezastavěném území a dále z vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ČR, majetkového správce silnice I/37, k umístění 3 ks reklamních panelů vyplývá, že souhlas je podmíněn kladným stanoviskem Policie ČR, přičemž toto nebylo dáno, tedy nejsou splněny dvě z podmínek § 96 odst. 1 stavebního zákona – pozemek se nenachází v zastavěném území a závazné stanovisko dotčeného orgánu není bezpodmínečné.

Za této situace nemůže poukaz na dobrou víru odůvodnit zachování územního souhlasu ve vztahu ke zbylým dvěma reklamním panelům, zvláště když stavebník – žalobce b) věděl, co realizací stavby panelů způsobí žalobci a).

2. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal přezkoumatelně se všemi odvolacími tvrzeními žalobce a), když jeho stanovisko k odvolání je shrnuto pouze na 12 řádcích v závěru strany 8 napadeného rozhodnutí. Postupem žalovaného a stavebního úřadu byly porušeny i další zásady správního řízení, a to zásady legality, legitimního očekávání, veřejné správy jako služby veřejnosti, přesvědčivosti rozhodnutí.

3. Žalobce má důvodné pochybnosti o tom, že správní orgány dodržely zásadu materiální pravdy.

4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, že postupoval podle příslušných ustanovení správního řádu upravujících odvolání, ve výrokové části zmínil pouze ust. § 97 odst. 3, § 98 a § 156 odst. 2, což je „hrubě nedostatečné a činí rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, nesrozumitelným a nejednoznačným“. Žalobce a) postrádá především odkaz na § 93 a § 89 odst. 2 správního řádu. Není tedy možné zjistit, podle jakých ustanovení žalovaný jako odvolací orgán postupoval. Nejedná se přitom o formální, ale velice vážné pochybení, které je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

5. Žalovaný nezkoumal soulad rozhodnutí stavebního úřadu a řízení jemu předcházejícího s právními předpisy, jinak by zjistil nesrovnalosti, které žalobce a) uvedl v odvolání, resp. ve vyjádření ze dne 6. 3. 2012, resp. v žalobě.

Žalobce b) vymezil v žalobě tři žalobní body, konkrétně se jednalo o následující:

1. Žalované rozhodnutí je nezákonné, neboť jím bylo potvrzeno usnesení vydané v rozporu s právními předpisy. Žalobce b) v odvolání uplatnil námitku, že územní souhlas je po materiální stránce správním rozhodnutím a z tohoto důvodu ho nelze zrušit či změnit postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. As 92/2008-76. Žalovaný v napadeném rozhodnutí bez opory v platném právu označil územní souhlas za jiný správní úkon správního orgánu, na který se užije část čtvrtá správního řádu. Tento závěr je nesprávný, rozhodující je materiální hledisko, tedy proti územnímu souhlasu lze použít řádné a mimořádné opravné prostředky dle částí druhé a třetí správního řádu a jeho zrušení postupem podle § 156 odst. 2 téhož zákona je nemožné (nezákonné).

2. Žalovaný nepřezkoumal správnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu všech žalobcových odvolacích námitek. Žalobce b) namítal, že správní rozhodnutí, jímž územní souhlas z materiálního hlediska je, lze zrušit po nabytí právní moci pouze v rámci přezkumného řízení, pro které však již uplynula lhůta. Žalovaný se námitkou zabýval tak, že uvedl, že se jedná o revizi úkonu dle § 156 odst. 2 správního řádu, kdy usnesení dle tohoto ustanovení lze vydat kdykoliv po dobu trvání účinků vyjádření. Nezabýval se ovšem otázkou, zda trvají účinky územního souhlasu. Dle žalobce b) tyto účinky vydáním povolení k provedení stavby pro reklamu a jejím provedením přestaly trvat.

3. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil usnesení stavebního úřadu, které je pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné. Žalovaný (žalobce b) měl zřejmě na mysli stavební úřad – poznámka soudu) se nezabýval tím, zda trvají účinky územního souhlasu a tedy zda je možno vydat usnesení dle § 156 odst. 2 správního řádu, tuto okolnost proto nelze podrobit přezkumu. Žalovaný napadené usnesení stavebního úřadu potvrdil, aniž by zkoumal jeho soulad s právními předpisy a správnost úvah stavebního úřadu. Obecné ztotožnění se se závěry magistrátu nelze považovat za dostačující.

Žalovaný se k žalobám vyjádřil shodnými podáními ze dne 30. 8. 2013, kterými navrhl každou z nich zamítnout jako nedůvodnou. Ve vyjádřeních žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že žalobní námitky jsou částečně shodné s námitkami odvolacími. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu jsou v souladu s právními předpisy a zásadami správního řízení.

Žalobce a) v replice ze dne 12. 11. 2012 především zdůraznil, že sám žalovaný ve vyjádření uvedl, že územní souhlas byl vydán v rozporu s právními předpisy, když pozemek parc. č. 70/30 se nachází v nezastavěném území, tedy v území, ve kterém nelze předmětnou stavbu umístit. Dále pak vyslovil podiv nad tím, že žalovaný se nevyjádřil k námitkám

nedodržení maximální vzdálenosti a existence podmínek v závazném stanovisku dotčeného orgánu, a následně z tohoto dovedl uznání oprávněnosti těchto námitek žalovaným. Konečně pak opětovně vyslovil nesouhlas se zachováním dvou reklamních panelů, resp. zrušení územního souhlasu jen ve vztahu k jednomu ze tří těchto panelů z důvodu ochrany práv nabytých v dobré víře, když podle něj žalobce b) věděl, co realizací stavby reklamních panelů žalobci a) způsobí.

Žalobce b) repliku nepodal.

Osoba zúčastněná na řízení se písemně k věci samé nevyjádřila, k jednání dne 19. 6. 2013, ač řádně vyrozuměna, se nedostavila.

O žalobě soud rozhodl při jednání konaném dne 19. 6. 2013, když žalobce a) i žalobce b) projeví výslovný nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Soud přitom v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 11. 5. 2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a žalobu přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím závěrům:

Ze správního spisu vyplynulo následující: Dne 21. 5. 2009 byl žalobci b) vydán stavebním úřadem územní souhlas s umístěním stavby pro reklamu na pozemku parc. č. 70/30 v k. ú. Ohrazenice, konkrétně 3 kusů reklamních panelů, oboustranných, neosvětlených, o rozměru tabule 5,1 m x 2,4 m a výšce cca 5 m; územním souhlasem byly dány konkrétní podmínky pro umístění stavby na pozemku. Usnesením ze dne 31. 1. 2012 stavební úřad ve zkráceném přezkumném řízení část územního souhlasu podle § 156 odst. 2 správního řádu zrušil, a to v části týkající se 1 kusu reklamního panelu umístěného nejbližší společné hranici pozemku parc. č. 70/30 s pozemkem parc. č. 222/1, na němž má umístěny reklamní panely žalobce a). Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podali odvolání oba žalobci, když žalobce a) navrhoval zrušení celého územního souhlasu, neboť vedle skutečností uvedených stavebním úřadem nebyla ani naplněna podmínka vzdáleností dle tohoto souhlasu, a žalobce b) namítal s odkazem na konkrétně uvedená soudní rozhodnutí, že územní souhlas je rozhodnutím a tedy zrušit ho bylo možné pouze v rámci přezkumného řízení, ovšem lhůty dle správního řádu pro takový postup již uplynuly. Napadeným rozhodnutím žalovaný obě odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Uvedené skutečnosti žádný ze žalobců nespороval, skutkový stav věci byl mezi účastníky řízení jasný, námítka žalobce a) a b) mířily do právního posouzení věci a dále do vad rozhodnutí, kdy toto označovaly za nepřezkoumatelné z titulu nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami a postrádající zákonné náležitosti. Soud tedy musel především zodpovědět otázku, zda správní orgány postupovaly správně, když územní souhlas posoudily jako jiný úkon správního orgánu, který bylo možné zrušit postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu. Dále pak musel zkoumat, zda se žalovaný vypořádal dostatečně se všemi námitkami uplatněnými žalobci v odvolání, zda jeho argumentace je v souladu se zákonnou úpravou a zda napadené rozhodnutí obsahuje veškeré zákonné náležitosti.

Názor na právní povahu územního souhlasu, resp. souhlasů vydávaných podle příslušných ustanovení stavebního zákona obecně, se v průběhu doby měnil, soudy přistupovaly různě k řešení otázky, zda tyto souhlasy jsou či nejsou přezkoumatelné v soudním řízení správním, a pokud ano, v jakém řízení konkrétně. V současné době již však

byla tato otázka zodpovězena, když k problematice zaujal jasné stanovisko rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, kdy dospěl k závěru, že tyto souhlasy jsou „jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb.“ a soudní ochrana je zaručena „žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu“. V odůvodnění tohoto usnesení se mimo jiné konstatuje, že dané souhlasy sice naplňují materiální stránku rozhodnutí, ovšem pro nedostatek formy (zákon u nich nepředpokládá ani správní řízení, ani vydání správního rozhodnutí) se o rozhodnutí nemůže jednat. Dále pak NSS připustil, v případě možnosti obnovení stavu před nezákonným zásahem (souhlasem vydaným v rozporu se zákonem), postup podle § 156 odst. 2 správního řádu, tedy zrušení souhlasu. Pokud tedy stavební úřad a následně žalovaný tento postup aplikovaly, jednaly v souladu se zákonem.

K jednotlivým žalobním bodům uvádí soud následující:

Žalobce a)

Ad 1.

Podle § 156 odst. 2 správního řádu: „Vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.“

Podle § 94 odst. 4 správního řádu: „Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.“

Nezákonnost územního souhlasu byla výslovně konstatována jak stavebním úřadem, tak žalovaným. Pokud tedy žalobce a) uvádí další důvody této nezákonnosti, pouze nabízí další argumenty a potvrzuje správnost závěru obou správních orgánů, které právě z důvodu nezákonnosti zrušily část vydaného územního souhlasu. Existence případných dalších důvodů nezákonnosti územního souhlasu nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného s tím, že územní souhlas měl být zrušen jako celek. Ke zrušení pouze části územního souhlasu přistoupily správní orgány z důvodu ochrany dobré víry žalobce b) jakožto nabyvatele práv z územního souhlasu. Žalobce a) by tudíž musel tvrdit takové skutečnosti, které by nad dobrou vírou převážily, tedy musel by předkládat tvrzení v tom duchu, že újma, která mu vznikla realizací územního souhlasu je větší než ta, která by vznikla žalobci a) zrušením územního souhlasu. Případně by musel tvrdit chybnou aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu, tedy že použití tohoto ustanovení vůbec nepřipadalo v úvahu a proč. Žádná taková tvrzení však žalobce a) nenabídl. Není jím ani poukaz na nedodržení podmínek územního souhlasu – maximální vzdálenosti. Tato námitka je ve vztahu ke zrušení územního souhlasu irelevantní, neboť se již jedná o rozpor mezi realizovanou a odsouhlasenou stavbou, který může být řešen toliko v řízení o odstranění stavby, což ostatně sám žalovaný správně připomněl na straně 8 napadeného rozhodnutí.

První žalobní bod žalobce a) shledal soud nedůvodným.

Ad 2.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal se žalobcovým odvoláním, uvedl důvody, pro které ho hodnotí jako nedůvodné. Sama stručnost argumentace žalovaného nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když z tohoto musí být zřejmé, zda vůbec, případně jaké stanovisko žalovaný k odvolání žalobce a) zaujal, což bylo splněno. Rovněž porušení zásad žalobcem a) uvedených soud neshledal. Konstatování soudu je takto stručné a do značné míry obecné, protože i námitky žalobce jsou obecné, nepodložené individualizovanými skutkovými tvrzeními. Pouhé konstatování nedostatečného se vypořádání s odvolacími tvrzeními a porušení zásad správního řízení není konkrétním žalobním bodem. Je povinností žalobce, aby uvedl, jakých konkrétních pochybení se žalovaný dopustil, tedy jaké konkrétně odvolací tvrzení žalobce a) nechal bez povšimnutí a jakými konkrétními kroky porušil citované zásady tak, aby soud mohl konkrétně reagovat. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce a) domýšlet, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce a) žalované rozhodnutí za nezákonné. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Soud tedy uzavírá, že i druhý žalobní bod žalobce a) vyhodnotil jako nedůvodný.

Ad 3

Porušení zásady materiální pravdy správními orgány soud rovněž neshledal, skutkový stav byl zjištěn v takovém rozsahu, aby ve věci mohlo být rozhodnuto, ostatně ani žalobce a), ani žalobce b) neuvedl konkrétní námitky k takto prezentovanému zjištěnému skutkovému stavu. Pouhá domněnka žalobce a) o nedodržení zásady materiální pravdy je zcela obecným žalobním bodem, na který soud nemusí konkrétně a podrobně reagovat, resp. tak ani učinit nemůže, protože by nahrazoval činnost žalobce a) – v podrobnostech soud odkazuje na argumentaci u předchozího žalobního bodu.

I třetí žalobní bod žalobce a) soud posoudil jako nedůvodný.

Ad 4.

Povinnost správního orgánu uvést ve výrokové části „právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno“ nelze vykládat tak, jak činí žalobce v žalobě, tedy jako povinnost uvést ve výrokové části rozhodnutí veškerá ustanovení, která při svém rozhodování správní orgán aplikoval. Žalovaný uvedl ustanovení, která upravují jeho příslušnost a pravomoc rozhodnout o podaných odvoláních žalobce a) a žalobce b) proti usnesení o částečném zrušení územního souhlasu a způsob jeho rozhodnutí o těchto odvoláních. Takovýto výčet právních ustanovení je zcela dostačující, nevyvolává sebemenší pochybnosti o tom, o jakých otázkách žalovaný rozhodoval, z čeho dovodil svou pravomoc a příslušnost k rozhodnutí, a na základě jakého ustanovení rozhodl o zamítnutí odvolání a potvrzení prvoinstančního rozhodnutí. Neuvedení

výčtu veškerých ustanovení upravujících odvolací řízení nezpůsobuje vadu napadeného rozhodnutí a nelze z této absence ani dovozovat nejistotu o tom, podle jakých ustanovení žalovaný postupoval. Toto je zcela zřejmé, neboť pokud se někdo vymezí jako odvolací orgán rozhodující o odvoláních žalobce a) a b) a to tím způsobem, že tato odvolání zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje, je zcela zřejmé, že rozhodoval v odvolacím řízení podle ustanovení toto řízení upravujících.

I tento žalobní bod žalobce a) soud shledal nedůvodným.

Ad 5.

Žalovaný soulad rozhodnutí stavebního úřadu a řízení jemu předcházejícího s právními předpisy zkoumal, což lze zjistit již jen přečtením napadeného rozhodnutí, konkrétně stran 6 a 7, na kterých se žalovaný věnuje rozboru prvoinstančního rozhodnutí i činnosti stavebního úřadu, konstatuje dodržení základních zásad dle § 2 až § 8 správního řádu stavebním úřadem a posléze rozebírá jeho rozhodnutí a v něm prezentované závěry, ztotožňuje se s nimi a doplňuje své vlastní úvahy. Na straně 8 se pak žalovaný vypořádává s námitkami obou žalobců.

Soud tedy konstatuje, že i pátý žalobní bod je nedůvodný, když není třeba se důkladněji jím zabývat, neboť ani žalobce a) neuvedl konkrétnější tvrzení, tedy neindividualizoval „nesrovnalosti“, které měl žalovaný zjistit.

Žalobce b)

Ad 1.

Pokud se týká tohoto žalobního bodu, odkazuje soud na argumentaci výše, kdy před vypořádáním se s jednotlivými žalobními body žalobce a) bylo poukázáno na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, podle kterého je územní souhlas jiným úkonem, který je přezkoumáván v soudním řízení správním pouze na základě žalob proti nezákonnému zásahu, pokynu či donucení a jehož zrušení, pokud je to možné (jeho účinky trvají), lze dosáhnout podle § 156 odst. 2 správního řádu. Krajský soud sdílí názor vyslovený NSS, přičemž ohledně podrobné argumentace odkazuje na uvedené usnesení. V zájmu právní jistoty účastníků řízení a rovněž zásady rozhodování v obdobných věcech obdobně, stejných stejně pak je na místě vyslovený názor respektovat a aplikovat. Tedy, pokud správní orgány vyhodnotily územní souhlas jako jiný právní úkon, a jeho částečného zrušení dosáhly postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu, postupovaly správně, v souladu se zákonem a jejich rozhodnutí nelze nic vytknout.

Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod žalobce b) je nedůvodný.

Ad 2.

Není pravdou, že by se žalovaný nezabýval rozhodnutím stavebního úřadu v rozsahu všech odvolacích námitek žalobce b). Žalovaný na odvolání tohoto žalobce reagoval na straně 8 napadeného rozhodnutí. Odůvodnil, proč je třeba na územní souhlas nutno pohlížet jako na jiný úkon správního orgánu a nikoliv jako na rozhodnutí a tedy proč se neuplatní lhůty pro přezkum rozhodnutí v přezkumném řízení, ale úprava § 156 odst. 2 správního řádu, podle něhož lze usnesení vydat po dobu, po kterou trvají účinky územního souhlasu. O účincích tohoto souhlasu pak neměl pochyb ani on, ani stavební úřad, neboť po konstatování uvedeného ustanovení toto aplikovaly a tedy územní souhlas zčásti zrušily. Nebylo jejich povinností podrobně odůvodňovat, proč účinky stále trvají, vymýšlet konkrétní a podrobnou

argumentaci, když tuto skutečnost žádný ze žalobců nezpochybnil, žádný z nich v tomto duchu nevznesl námitku.

I druhý žalobní bod žalobce b) soud shledal nedůvodným.

Ad 3.

Jak již bylo uvedeno u předchozího žalobního bodu, nebylo povinností žalovaného, a ani stavebního úřadu, snášet konkrétní skutečnosti, z nichž dovozují trvání účinků územního souhlasu. Pochybnosti v tomto směru nikdo nevznesl, žádný ze žalobců neformuloval námitku neexistence uvedených účinků. Samy správní orgány o těchto účincích neměly pochyb, když oba odkázaly na příslušnou právní úpravu a bez dalšího ji aplikovaly na zjištěný skutkový stav. Pokud se pak týká souladu rozhodnutí stavebního úřadu a řízení jemu předcházejícího s právními předpisy a zásadami správního řízení, tento byl žalovaným podrobně zkoumán, přičemž žalovaný dospěl k závěru, že stavebnímu úřadu nelze nic vytknout. V podrobnostech soud odkazuje na argumentaci k pátému žalobnímu bodu žalobce a), která plně platí i pro tento žalobní bod žalobce b). Nad rámec pak doplňuje, že rozhodnutí žalovaného je třeba posuzovat ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním, neboť tato tvoří po materiální stránce jeden celek. Jinými slovy řečeno, pokud učiní určitá zjištění a vysloví určité závěry správní orgán I. stupně a žalovaný se s nimi ztotožní a odkáže na ně, je třeba tato zjištění a tyto závěry považovat i za jeho vlastní, tedy žalovaný nemusí opakovat všechny myšlenky vyřčené v prvoinstančním rozhodnutí, naopak, v případě ztotožnění se s nimi může v napadeném rozhodnutí z důvodu přehlednosti, věcnosti a srozumitelnosti na rozhodnutí správního orgánu I. stupně odkázat. K tomuto lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, v němž se uvádí: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.“

Ani třetí žalobní bod žalobce b) soud neshledal důvodným.

Vzhledem k tomu, že soud, z důvodů shora podrobně rozvedených, dospěl k závěru o nedůvodnosti obou žalob, postupoval podle § 78 odst. 7 s. ř. s. a žalobu žalobce a) i žalobu žalobce b) zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. podle úspěchu ve věci. Žalobce a) ani žalobce b) nebyl s podanou žalobou úspěšný a naopak úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení při jednání dne 19. 6. 2013 vzdal, proto soud vyslovil, že žalobce a) a žalobce b) nemají na náhradu nákladů řízení právo a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. a. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. června 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.